

ת"פ 7678/01/20 - מדינת ישראל נגד לירז נתן

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 7678-01-20 מדינת ישראל נ' נתן
בפני כבוד השופט דרור קלייטמן

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות ב"כ עו"ד איריס פיקר סגל-
פרקליטות מחוז מרכז

המאשימה

נגד

לירז נתן

באמצעות ב"כ עו"ד קובי פלומי

הנאשמת

הכרעת דין

רקע

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום ובו שמונה אישומים המייחסים לה ביצוע עבירות של תקיפת קטין, בהתאם לסעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. החלק הכללי של כתב האישום מתאר כי הנאשמת הועסקה, בין התאריכים 16.6.16-27.5.19, כסייעת בגן משפחתון בשם "בייבי לאו", ברחוב סנהדרין 44 בראש העין. (להלן: "הגן"). המדובר בגן המיועד לתינוקות ופעוטות בין הגילאים 3 חודשים עד 3 שנים. את הגן ניהלה כרמל מעודה.
3. מתוקף תפקידה ומפאת גיל הקטנים, הייתה הנאשמת, שעה שנכחה בגן, אחראית על הקטנים בהתאם להגדרת חוק העונשין.
4. בכתב האישום נטען כי במהלך תקופת העסקתה של הנאשמת בגן, עשתה הנאשמת בקטנים שונים שהיו תחת אחריותה מעשי תקיפה. כתוצאה ממעשים אלו נגרמו לקטנים מכאובים וליקויים גופניים, בין בשל עוצמת התקיפה, בין בשל העובדה שהמכאובים גרמו להם להתפתל ובין בשל מניעת אוכל מהם.
5. שמונת האישומים מתארים בפירוט את כל אחד מהמעשים הנטענים. מעשים אלו וטענות הצדדים בעניינם

יתוארו ויידונו במסגרת הפרק שכותרתו "דין והכרעה".

6. לבית המשפט הוגש על ידי ב"כ הנאשמת מענה בכתב לכתב האישום ובו בין היתר התייחסות מפורטת לכל אחד מהאישומים. כאמור, טיעונים אלו יידונו בהמשך.

ראיות הצדדים

7. בהסכמת הצדדים, בפתח דיון ההוכחות, הוקרנו בפני בית המשפט 12 סרטונים המתעדים את האירועים המתוארים בכתב האישום. החסן נייד (דיסק און קי) המכיל את הסרטונים הוגש לבית המשפט (ת/1).

8. לאחר הקרנת כל אחד מהסרטונים טענו הצדדים את טענותיהם בנוגע לאירוע המתועד בסרטון.

9. לבית המשפט הוגשו כתב האישום והכרעת הדין שניתנו בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעניינה של מנהלת הגן, כרמל מעודה.

10. מטעם התביעה העיד **רס"ר רז נחום**, אשר ערך דו"ח צפייה בעניין הסרטון המתעד את האירוע המתואר באישום החמישי. לשאלות ב"כ הנאשמת בחקירה הנגדית ענה כי צפה רק באותו חלק מהסרטונים בהם נתבקש לצפות על ידי רמ"ח החקירות.

11. עוד העיד **מר אדיר לוי**, אשר בתקופת חקירת התיק שימש כשוטר, עובד זירת טכנולוגיה. גם הוא העיד כי צפה בסרטונים המתעדים אירועים בגן, וזאת בהתאם להנחיות שקיבל ממפקדו.

12. **הגב' אור יחיא**, התייצבה ונחקרה נגדית על ידי ב"כ הנאשמת. היא תיארה כי עבדה בגן כשבועיים ולאחר שבוע נחשפה לאלימות בגן. עוד תיארה כי פחדה ממנהלת הגן כרמל מעודה. וכי היא והנאשמת היו הסייעות היחידות בגן ולעיתים אביה של כרמלה סייע גם כן. על פי בקשת ב"כ הנאשמת הסבירה כיצד היו משכיבים ילדים לישון בגן. אמרה שכרמל היא שהנחתה את הסייעות כיצד לפעול. ב"כ הנאשמת הטיח בפניה אירועים בהם שהתה בגן והתרחשו מול עיניה מעשי תקיפה והיא לא מנעה אותם או מחתה נגדם. העדה הסבירה כי לא עשתה זאת, מחמת פחדה ממנהלת הגן. היא הסבירה כי לאחר שראתה מספר מעשים מעין אלו, עזבה את הגן באמצע יום עבודה וניגשה לתחנת משטרה ותיארה בפני חוקר משטרה את המעשים. היא אף הקליטה שיחה בינה לבין מנהלת הגן ומסרה את ההקלטה למשטרה. (הודעת העדה במשטרה הוגשה וסומנה נ/1).

13. עדה נוספת מטעם התביעה הייתה, **רס"ר פרדי קמינצקי**, אשר גבתה את הודעות הנאשמת. (הודעות הנאשמת הוגשו וסומנו ת/3-ת/6). במענה לשאלות בחקירתה הנגדית, אישרה כי הייתה

החוקרת האחראית לחקירה. העידה כי נתפסו סרטונים המתעדים 3 שבועות של פעילות בגן. מתוך החומר הרב נבחרו סרטונים שמתועדת בהם אלימות או התעלמות מביצוע מעשי אלימות. סרטונים אלו נצרכו ונכתב עליהם דו"ח צפייה.

14. העידה **רס"ר רבקה דברייב**, אשר גבתה את הודעת הנאשמת (ת/7). נחקרה נגדית ונשאלה על דרך ניהול החקירה. במהלך עדותה הוגשה על ידי ההגנה הודעה נוספת שנגבתה מהנאשמת ולא הוגשה (נ/2).

15. הנאשמת וויתרה על זכותה להעיד ולא העידו כל עדים מטעמה.

טיעוני הצדדים

16. באת כוח המאשימה, עו"ד איריס פיקר סגל, בסיכומיה, חזרה על המתואר בכתב האישום וטענה כי הנאשמת הייתה אחראית על הקטינים בגן מכוח סעיף 368 א (1) לחוק העונשין. עוד טענה כי כתב האישום מתאר תקיפות שבוצעו על ידי הנאשמת וגרמו לחמישה קטינים חבלות של ממש וזאת מאחר ולקטינים נגרמו מכאובים המתבטאים בעוצמת הפגיעה ובכך שהקטינים נראים מתפתלים מכאב ובוכים. עוד טענה כי מאחר וכלל המעשים המתוארים בכתב האישום מתועדים בסרטונים, הרי שנוותר להכרעה השאלה בדבר סעיפי האישום המתאימים לאירועים אלו. התייחסות המאשימה לכל פרט מהמתואר באישומים ומתועד בסרטונים הוגשה בכתב. באשר לבחירת סעיף העבירה, טענה כי בהתאם להגדרות בחוק העונשין, הנאשמת בתפקידה כסייעת, עונה להגדרה של אחראית על הקטינים, כאשר מטרת סעיף 368 לחוק העונשין היא להחמיר עם עבירות שמבוצעות על ידי אחראים על קטינים ובייחוד כאשר אינם בני משפחה. באשר להגדרת "חבלה של ממש", אשר לא הוגדרה באופן מפורש בחוק העונשין, הפנתה לפסיקה ומאמרים שעסקו בנושא והדגישה כי בעבירה הספציפית הזו טרח המחוקק להגדיר באופן מפורש כי היא כוללת גם פגיעה נפשית ולא רק גופנית. מסקנתה מכלל הפסיקה שהוצגה היא כי הגדרת חבלה בעניין סעיף החוק הנדון, כוללת מצבים בהם אין סימני תקיפה ואף כאב, עלבון, דיכאון וכדומה נכללים בהגדרה זו. היא הדגישה כי במקרה שבפנינו מדובר בתינוקות ללא יכולת שפתית. היא הפנתה במיוחד להכרעת הדין בעניינה של מנהלת הגן בו הועסקה הנאשמת, כרמל מעודה, שעניינה נדון בבית המשפט המחוזי ושם נקבע על ידי בית המשפט כי חבלה עשויה להיות אף מכאוב עובר, בין גופני ובין נפשי ובלבד שיהיה ממשי. כאשר את המסקנה בדבר הכאב יש להסיק מאינדיקציות שניתן לאבחן בצפייה או בבחינת רף האלימות שננקט על ידי הנאשמת.

17. ב"כ המאשימה התייחסה אף לטענות נוספות שהועלו על ידי ב"כ הנאשמת. באשר

לטענה בדבר אי עריכת גישור, הפנתה להחלטה שניתנה על ידי בית משפט זה בתחילת ההליך וטענה כי המאשימה פעלה בהתאם להנחיות פרקליט המדינה לאחר ששקלה את כלל השיקולים הנדרשים, מה עוד שלנאשמת נערך שימוע טרם הגשת כתב האישום שהביא לכך שכתב האישום נגדה הוגש בבית המשפט השלום, בניגוד לכתב האישום נגד כרמל מעודה שהוגש לבית המשפט המחוזי. באשר לטענה בדבר אכיפה בררנית, לנוכח העובדה שלא הוגש כתב אישום נגד סייעת נוספת, אור יחיא, טענה כי התביעה היא בעלת הסמכות להעמדה לדין וכל עוד לא הוכח כי מקרים דומים זוכים ליחס אכיפתי שונה וכל עוד בבסיס האבחנה לא מצוי מניע פסול ושיקולי התביעה היו ענייניים, הרי שלא מתקיימת עילה להגנה מן הצדק. היא טענה כי המאשימה בחרה את הסעיפים המקלים עם הנאשמת, למרות שלפחות באחד האישומים ניתן היה להאשימה בסעיף אישום חמור יותר. היא אבחנה בין כתב אישום זה לבין שני פסקי דין שהובאו על ידי ב"כ הנאשמת וטענה כי שם מדובר בממצאי מהימנות שגרמו לשינוי בסעיף האישום, דבר שלא מתקיים במקרה שבפנינו. היא טענה כי השיקול בהגשת כתב האישום, היה כי רק מי שתקף באופן אקטיבי את הקטינים יועמד לדין ולא מי שצפה באלימות ולא נקט במעשה. היא ציינה כי גם נגד הנאשמת לא הוגשו אישומים שעניינם אי דיווח בלבד. בנוסף ציינה כי הסייעת האחרת היא זו שחשפה את הפרשה בהקדם האפשרי. לנוכח זאת עתרה כי בית המשפט יידחה את הטענות בדבר הגנה מן הצדק.

18. ב"כ הנאשמת, עו"ד יעקב פלומי, פתח את סיכומיו במספר טענות מקדמיות. הוא חזר

על הטיעון ולפיו נמנעה מהנאשמת האפשרות להליך גישור וזאת באופן לא שוויוני לנאשמים אחרים, לרבות בעבירות דומות. הוא לא התעלם מכך שנערך לנאשמת הליך שימוע ובעקבותיו אף נקבע שעניינה יידון בבית המשפט השלום ולא בבית המשפט המחוזי, אך טען כי בכך לא מוצו זכויותיה של הנאשמת ואי הסכמת המאשימה לניהול הליך שכזה פגעה בזכויותיה. הוא אף הפנה לדרך בה נוסח כתב האישום וטען כי נכון היה לייחס לנאשמת אישומים באשר לכל מתלונן בנפרד ולא לפצל את האישומים נגד 5 מתלוננים ל- 8 אישומים.

19. טענה נוספת אותה העלה ב"כ הנאשמת היא לאכיפה בררנית, לנוכח העובדה שנגד

סייעת נוספת בגן, הגב' אור יחיא, אשר העידה במסגרת הליך זה, לא הוגש כתב אישום וזאת למרות שניתן היה לראות בסרטונים שהוצגו בפני בית המשפט כי אותה סייעת נכחה בגן בעת שבוצעו עבירות על ידי מנהלת הגן והיא הייתה למעשה שותפה פסיבית לעבירות אלו. הטענה שאותה סייעת היא שחשפה את האירועים בפני המשטרה, אין בה די, מאחר ואם ניתנה הטבה לסייעת בשל כך היה להסדיר זאת בהסדר החשוף לעיני הציבור.

20. בכל הנוגע לסעיף העבירה שנבחר על ידי המאשימה להאשים בו את הנאשמת, הרי שלמונח "חבלה של ממש" לא ניתנה הגדרה בחוק. לטענתו, ניתן ללמוד שמדובר בסוג חבלה החמור מ"סתם" חבלה אולם קל יותר מ"חבלה חמורה". הוא סבור כי עצם העובדה שאין נוהל מסודר של המאשימה הקובע מתי תסווג חבלה כ"חבלה של ממש" יש בו על מנת להקים טענה של "הגנה מן הצדק". הוא הפנה למספר הליכים משפטיים, בהם למרות קיומן של חבלות מוחשיות יותר מאלו הנטענות בהליך זה, כמו למשל, תלישת שיער, הורשעו נאשמות בעבירה של תקיפה סתם בהתאם לסעיף 379 ולא בהתאם לסעיף 368 ב. הוא הצביע על כי בהליך זה, ברובם של המקרים לא ניתן להצביע על סימני חבלה. לא ניתן אף להתרשם מצעקות ובכי, מאחר והסרטונים שהוצגו לבית המשפט אינם כוללים קול. מה עוד שבכי שנצפה לא יכול להיות מיוחס דווקא למעשי הנאשמת אלא להתנהלות שגריתית בגן בו מטופלים ילדים בגילאים אלו. קשה אף לאמוד את מידת הכוח שהופעלה והאם מדובר בהתנהלות גסה בלבד או בעבירה פלילית. בכל הנוגע להתייחסות הספציפית לכל אישום ואישום הוגשה על ידי ב"כ הנאשמת התייחסות בכתב שתידון בהמשך.

דיון והכרעה

21. בטרם אדון בכל אישום בנפרד, אתייחס לטענות שהועלו על ידי ב"כ הנאשמת כטענות מקדמיות.

הליך גישור

22. באשר לטענת ב"כ הנאשמת כי הימנעות המאשימה מהסכמה לניהול גישור, יש בה על מנת להקים טענה של הגנה מן הצדק. הרי שבעניין זה ניתנה על ידי החלטה במסגרת דיון שהתנהל בתאריך 22.10.20 בהחלטה זו קבעתי כי אכן הייתה מן התועלת באם המאשימה הייתה מסכימה לניהול דיון מעין זה. אולם, מאחר ומדובר בהליך וולונטרי ומאחר והמאשימה פעלה בהתאם להנחיות נוהל העוסק בתנאים להסכמת המאשימה לניהול גישור. מה עוד שבהליך שנוהל בבית המשפט המחוזי נגד מנהלת הגן, גם בו לא הסכימה המאשימה לניהול גישור ועל כן רצתה להימנע מהתנהלות שונה כלפי הנאשמת שבפניי, הרי שלא ניתן לקבוע כי המאשימה פעלה באופן שאינו סביר ולהצביע על התנהלות שיש בה על מנת להקים עילה של "הגנה מן הצדק" כלפי הנאשמת.

ניסוח כתב האישום

23. ניסוח כתב האישום נתון בסמכותה של המאשימה. השאלה אם לחלק את האישומים בהתאם לקורבנות העבירה או בהתאם לכל מעשה בנפרד, אין בה על מנת לשנות באופן מהותי את מצבה של הנאשמת וודאי אין בה על מנת להקים טענה של "הגנה מן הצדק". גם באם היו מרוכזים באישום אחד מספר מעשים של הנאשמת נגד אותו קטין, הרי שהנאשמת הייתה מואשמת באותו מספר עבירות וסעיפי אישום.

אכיפה בררנית

24. בפני בית המשפט העידה הגב' אור יחיא ששימשה גם היא כסייעת בגן. כפי שעלה מעדותה, מחקירתה הנגדית ומדברי ב"כ המאשימה שלא נסתרו על ידי ב"כ הנאשמת, הרי שלא קיימות כל ראיות או אף כל טענות כי סייעת זו נקטה בדרך אלימה באופן אקטיבי כלפי מי מהקטינים בגן. טענת ב"כ המאשימה היא כי המאשימה בחרה לחלק בין מעשים שנעשו באופן אקטיבי לבין הימנעות מלמנוע את אותם המעשים. בחירה זו הינה סבירה ואין בה על מנת להצביע על אכיפה בררנית באופן כלשהוא. כפי שניתן ללמוד מכתב האישום, הנאשמת הואשמה אך ורק בעבירות אלימות ולא בעבירות של אי דיווח. לא ניתן אף להתעלם מהשוני המהותי בתקופות בהן הסייעות עבדו בגן (אור יחיא עבדה שבועיים בלבד) ומהנסיבות בהן עזבה אור יחיא את הגן, שהן אלו שהביאו לחשיפת העבירות שבוצעו על ידי הנאשמת ומנהלת הגן.

הגדרת "חבלה של ממש"

25. הצדדים טענו באופן מפורט ומתוך הסתמכות על פסיקה בכל הנוגע לפירוש שיש לתת לביטוי "חבלה של ממש" במסגרת סעיף 368 לחוק העונשין.

26. בסעיף זה עצמו הוגדר כי: **"לעניין סעיף זה, 'חבלה' - בין גופנית ובין נפשית".**

27. מושג זה אף זכה לפרשנות מרחיבה בפסקי דין רבים. אולם ההתייחסות הרלוונטית ביותר לעניינינו מצויה בהכרעת דין שניתנה על כב' השופט עמי קובו בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, במסגרת ת"פ 14327-07-19. שם דן כב' השופט קובו בעניינה של מנהלת הגן, כרמל מעודה, באשר למעשים שנעשו באותו גן ובאותם מועדים.

28. בהכרעת דין זו נקבע כי: **" בכל הנוגע לעבירת תקיפת קטין או חסר ישע, אכן, בכל אישום ואישום שבו הואשמה הנאשמת יש לבחון האם אכן נגרמה לנפגע העבירה 'חבלה של ממש'"**

בהתאם להגדרתה. חבלה עשויה להיות אף מכאוב עובר, בין גופני ובין נפשי. כלומר, גם מכאוב עובר עשוי להיות בגדר חבלה, ובלבד שיהיה ממשי, כדי שתתקיים "חבלה של ממש" במובחן מחבלה שאינה ממשית. מכאן, שנדרש לבחון האם נגרם לנפגע העבירה, בכל אישום ואישום, **מכאוב של ממש**. אכן, לא כל תקיפה, בהכרח, גורמת לנפגע העבירה - גם אם מדובר בתינוק - חבלה של ממש כהגדרתה לעיל. השאלה אם בכל מקרה נגרם לפעוט מכאוב של ממש, אם לאו, היא שאלה שבעובדה. הואיל ואין ביכולתם של הפעוטות להעיד, הרי שיש להסיק האם נגרם להם מכאוב של ממש, אם לאו, בהתאם ליתר הנסיבות, כלומר האם הפעוט בכה, רעד או נגרם לו סימן על גופו. במקרים של העדר אינדיקציה חיצונית לכך שנגרם לפעוט מכאוב (בכי וכו'), יש לבחון האם רף האלימות שנקטה הנאשמת כלפי הפעוט היה כזה אשר ניתן להסיק, מעבר לספק סביר, שגרם לתינוק מכאוב של ממש."

29. סעיף 20 (א) לחוק יסוד: השפיטה, קובע כי: "הלכה שנפסקה בבית משפט תנחה בית משפט של דרגה נמוכה ממנו".

30. ביתר שאת נכון הדבר כי כאשר ניתנות שתי הכרעות דין העוסקות באותה מסכת אירועים, הקריטריונים בהם ייבחנו המעשים יהיו שווים.

31. אשר על כן אבחן כל אחד מהאישומים בהתאם לאמור לעיל.

32. אעבור כעת לדון ולהכריע בפירוט בעניין כל אחד מהאישומים ובטענות הצדדים בנוגע אליהם כפי שהובעו בדיון בבית המשפט ובהתייחסויות שהוגשו בכתב.

אישום ראשון

33. על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 27.5.19, בין השעות 12:43-12:46, בחדר השינה שבגן, שכבה ל.ט על מזרן. הנאשמת התיישבה על המזרן, הניחה רגליה על גבה של ל.ט והצמידה באמצעות ידה את ראשה של ל.ט למזרן. בכל פעם בה ל.ט הניעה את ראשה מצד לצד, סובבה הנאשמת את ראשה של ל.ט לכיוון השני. משלא חדלה ל.ט לנוע, סטרה הנאשמת על ידה של ל.ט. במעשיה אלו, תקפה הנאשמת את הקטינה וגרמה לה חבלה של ממש בהיותה אחראית עליה.

34. טענת ב"כ המאשימה היא כי בניגוד לנאמר במענה של הנאשם לכתב האישום, הרי שלא ניתן לראות בסרטון שהנאשמת מרדימה תינוקות נוספים. ניתן לראות את הנאשמת מזיזה את התינוקות באמצעות ישבנה, מתיישבת עליה, כשרגלה הימנית על גופה של התינוקת, בעוד היא אוחזת בתינוקת באמצעות ידה ומצמידה את ראשה למזרן. התינוקת מגיבה בבכי למעשיה של הנאשמת.

35. מנגד ב"כ הנאשמת, טען כי בחדר ישנם מספר תינוקות והנאשמת קיבלה הוראה ממנהלת הגן להרדים את אותה תינוקת. היא הרדימה אותה בדרך אשר הייתה נהוגה בגן לשם כך. ניתן לראות כי ישבנה של הנאשמת אינו מונח על התינוקת ורגליה של הנאשמת מצויות בקשת מעל גופה של התינוקת. אמנם יש מגע, אולם לא כזה שמשקלה של הנאשמת מונח על התינוקת. הנאשמת אמנם מצמידה את ראשה של התינוקת למזרן, אולם לא לוחצת על ראשה של התינוקת ולא מפעילה כוח חריג, שהרי ניתן לראות את התינוקת מזיזה את הראש מדי פעם. הוא מסכים שישנה תקיפה, אולם לא כזו שגרמה לחבלה של ממש.

36. לאחר שצפיתי בסרטון המתעד את האירוע ושמעתי את טענות הצדדים הגעתי למסקנה כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה על מנת להוכיח כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום. כפי שניתן לראות בסרטון, הנאשמת מתיישבת על מזרן עליו שוכבת הקטינה, כאשר רגלה הימנית מונחת על גופה של הקטינה ורגלה השמאלית מצויה בקשת מעל גופה של הקטינה באופן שלא מאפשר לקטינה לנוע. ידה השמאלית של הנאשמת אוחזת בראשה של הקטינה ובכל פעם בו מרימה הקטינה את ראשה, מצמידה הנאשמת את ראשה חזרה למזרן. בהמשך, (1:00-1:15 בסרטון), היא מטיחה פעם אחר פעם את ידה השמאלית של הקטינה במזרן. ממעשים אלו (ישיבה על הקטינה, אחיזה בכח בראשה, והטחת ידה פעם אחר פעם במזרן), ניתן להסיק מעבר לספק סביר כי נגרם מכאוב לקטינה.

37. אשר על כן אני מרשיע את הנאשמת בביצוע עבירה של תקיפת קטין, בהתאם לסעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

אישום שני

38. על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 28.5.19, בשעה 12:23, ישבה א.ע על כיסא בחדר שבגן. הנאשמת ניגשה אל א.ע ושילבה ידיה בכוח רב. בהמשך, הנאשמת אחזה בידה השמאלית של א.ע, גררה אותה בחוזקה לקצהו השני של החדר והטיחה את א.ע על הרצפה בעוצמה. במעשיה אלו, תקפה הנאשמת את הקטינה וגרמה לה חבלה של ממש בהיותה אחראית עליה.

39. ב"כ המאשימה הפנתה לכך שהקטינה נצפית צורחת מרוב כאבים ובכך מתקיימת חבלה של ממש.

40. ב"כ הנאשמת מאשר כי הנאשמת הובילה את הקטינה בגסות והיא מצטערת על כך, אולם אין הטחה או עוצמה כפי שנטען בכתב האישום. בכל הנוגע לבכי, הרי שבכי הוא תופעה נפוצה בגן

ילדים ולא ניתן לייחס זאת למעשיה של הנאשמת ולא נטען על סמך כך להוכיח חבלה של ממש. הנאשמת מודה בעבירה של תקיפה.

41. מצפייה בסרטון ניתן ללמוד כי אכן, הנאשמת משתמשת בכח על מנת לשלב את ידיה של

הקטינה, לאחר מכן היא אוחזת בזרועה ומוליכה אותה באמצעות משיכת הזרוע לחלק אחר של החדר ואז שוב משתמשת בכח על מנת להושיבה על הרצפה. בתגובה הקטינה פורצת בבכי.

42. כפי שעולה מדברי ב"כ הנאשמת, הרי שהנאשמת מודה בביצוע עבירה של תקיפה, המחלוקת היא בשאלה, האם נגרמה חבלה של ממש.

43. כאמור, בהכרעת הדין שניתנה על ידי בית המשפט המחוזי בעניינה של מנהלת הגן, הרי זוהי שאלה שבעובדה שיש לבחון באמצעות הנסיבות, בין היתר מתגובת הקטין לאירוע ולחילופין אף באין תגובה הנצפית לעין, באמצעות בחינת רף האלימות שהופעל.

44. אני סבור שיש לשלב בין שתי דרכי הבחינה ועל פיהן לבדוק במשולב האם מתגובת הקטין ומרף האלימות שהופעל מתבקשת המסקנה כי נגרמה חבלה של ממש.

45. במקרה זה, ניתן לראות כי בתגובה למעשיה של הנאשמת, פורצת הקטינה בבכי. אך צודק ב"כ הנאשמת כי בכי הוא תגובה נפוצה של קטינים לאירועים שונים. לא ניתן להסיק מעבר לכל ספק סביר כי כל בכי, משמעותו כי נגרם לקטינה מכאוב של ממש. יש לבחון במשולב את רף האלימות שננקט ולהעריך האם היה בו על מנת להביא לידי מכאוב של ממש לקטינה, שבגינו היא פרצה בבכי.

46. מסקנתי מהנצפה בסרטון היא שרף האלימות שהופעל על ידי הנאשמת כלפי הקטינה במקרה זה הינו ברף נמוך. הנאשמת אכן השתמשה בכח על מנת לשלב את ידיה של הקטינה ועל מנת להוליכה למקום אחר בחדר ולהושיבה, ובשל כך עברה את עבירת התקיפה. אך לא ניתן להסיק באופן ברור כי בשל מעשים אלו נגרם לקטינה מכאוב, בין גופני ובין נפשי המגיע עד כדי דרגה של "חבלה של ממש".

47. אשר על כן באישום זה אני מרשיע את הנאשמת בביצוע עבירה של תקיפה, בהתאם לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

אישום שלישי

48. על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 6.6.19, בשעה 12:47, הושיבה הנאשמת את ע.ד בחוזקה על כיסא, הלבישה את גב חולצתו על משענת הכיסא על מנת למנוע את תזוזתו ושילבה ידיו

בחוזקה. לאחר שע.ד. התפתל משך כשלש דקות במטרה לקום מהכיסא, הצליח להשתחרר מהכיסא אליו היה כבול, בכוחות עצמו.

49. ב"כ המאשימה הפנתה לכך שבאותו יום נקשר אותו ילד לכיסא 5 פעמים נוספות על ידי מנהלת הגן. היא סבורה כי העובדה שזהו נוהג בגן אין בה על מנת לפטור את הנאשמת מאחריות ואף יש בכך אף על מנת להעצים את הפגיעה בו. היא אף ציינה כי ישנם שלושה אישומים בכתב האישום בהם ילד זה הוא הקורבן למעשים המתוארים בהם.

50. ב"כ הנאשמת הצביע על ההבדל בין המעשים המיוחסים לנאשמת לבין אלו בהן הורשעה מנהלת הגן. הוא אף הפנה לכך שניתן לראות בסרטון שבגן נמצאת אמא של אחד הילדים וניתן להתרשם כי היא אינה רואה פסול במעשה הזה שנעשה לנגד עיניה. כל שעשתה הנאשמת היא לשים את חולצתו של הילד על גב הכיסא על מנת שלא ייפול. גם כאשר שילבה את ידיו, עזבה אותו מיד ולא ניגשה אליו יותר, וידיו נותרו שלובות לפרק זמן שלא עלה על 1.5 שניות. מי שהטיחה אותו בחוזקה לכיסא הייתה הגננת ועל כך לא הועמדה לדין ולכן קיימת טענה של אכיפה בדרנית וכן כי במעשיה של הנאשמת לא נחצה סף העבירה הפלילית.

51. לאחר שצפיתי בסרטון המתעד את האירוע ושמעתי את טענות הצדדים הגעתי למסקנה כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה על מנת להוכיח כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום. כפי שניתן לראות בסרטון (0:51 והלאה), הנאשמת מושיבה את הקטין על כסא ו"מלבישה" את גב חולצתו על משען הכסא, באופן שאינו מאפשר לו לזוז. הקטין מנסה במשך מספר דקות להשתחרר מקשירה זו ובמהלך ניסיונות אלו הוא נראה בוכה וצועק כתוצאה מאי הצלחתו להשתחרר. רק לאחר מספר דקות הוא מצליח להשתחרר. מדובר במעשה תקיפה לכל דבר ועניין. אין נפקא מינה אם קשירתו של הקטין מתבצעת באמצעות חבל או אמצעי אחר לבין השימוש בחולצתו לצורך מטרה זו. מעשה זה גרם לו לאי יכולת לתזוזה ונגרם לו מכך מכאוב כפי שניתן ללמוד מהתנהגותו, לרבות בכיו.

52. העובדה כי בגן נכחה אם של אחד הילדים, אשר לא הגיבה לנעשה, אין בה על מנת להשפיע על בחינת המעשה עצמו ואף אין בה משום אכיפה בדרנית, מאחר ולאם זו לא הייתה אחריות על הקטינים וכאמור לעיל, לא הועמדו לדין בעניין זה כל נאשמים בעבירות שעניין אי דיווח.

53. באשר למנהלת הגן, הרי שהיא הועמדה לדין על מעשיה כלפי אותו קטין באותו יום. גם אם לא נכלל בכתב האישום המעשה שנראה בסרטון זה, הרי שאין בכך משום אכיפה בדרנית כאשר ישנם חמישה מעשים אחרים כלפי אותו קטין באותו יום, בגין הוגש נגדה כתב אישום.

54. אשר על כן אני מרשיע את הנאשמת בביצוע עבירה של תקיפת קטין, בהתאם לסעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

אישום רביעי

55. על פי המתואר באישום הרביעי, בתאריך 12.6.19, בשעה 8:24, שיחקה הקטינה נ.ק בחדר שבגן. הנאשמת נגשה אליה, אחזה בזרועה והובילה אותה לצדו השני של החדר. שם, שילבה את ידיה של הקטינה והעמידה אותה כשפניה מופנות אל הקיר, מבלי שתוכל להיתמך בדבר. כל אותה עת ולפחות עד השעה 10:21, עמדה נ.ק בחדר שבגן, צפתה בחבריה משחקים ואוכלים ארוחת בוקר שנמנעה ממנה. באותו יום, בשעה 10:04, ניגשה הנאשמת לע.ד עת ישב על כסא בחדר שבגן. הנאשמת הלבישה את גב חולצתו על משענת הכיסא על מנת למנוע את תזוזתו. לבסוף, לאחר מספר דקות הצליח ע.ד להשתחרר מהכיסא אליו היה כבול בכוחות עצמו.

56. ב"כ המאשימה התייחסה למענהו של ב"כ הנאשמת וטענה כי אין בכך שהמעשים בוצעו על פי הוראת אחרת על מנת להוות פטור מאשמה פלילית. היא ציינה כי הנאשמת היא שהעמידה את הקטינה ולאחר מכן מנהלת הגן היא שניהלה את המשך האירוע ולכן הנאשמת הואשמה בתקיפה ומנהלת הגן בהתעללות. עובדה המצביעה על כך שהמאשימה דייקה בסעיפי האישום ולא הטילה על הנאשמת אשמה מעבר לחלקה. בכל הנוגע לחלקו השני של האישום הפנתה לנצפה בסרטון, בדומה למתואר באישום השלישי.

57. ב"כ הנאשמת טען כי הנאשמת הובילה את הקטינה לעבר הקיר ושילבה את ידיה והפנתה אותה לעבר הקיר על פי הנחיית מנהלת הגן, אך אז עזבה אותה ולסירוגין יצאה מהחדר. לטענתו, הקטינה הועמדה שם לפרק זמן קצר מזה שנטען על ידי המאשימה, 21 דקות. עוד טען כי הקטינה התיישבה לפרקים ועזבה את המקום ולכן לא ניתן לייחס לנאשמת את מניעת ארוחת הבוקר. (לציין, כי בעניין זה הסכימה ב"כ המאשימה לוותר על אישום הנאשמת במניעת ארוחת הבוקר). באשר לחלק זה של האישום טען כי אכן הנאשמת עברה עבירה של תקיפה, אולם כזו הגורמת לחבלה. באשר לחלקו השני של האירוע טען כי המעשה כלל אינו חוצה את סף העבירה הפלילית. המדובר בנוהג שהיה נהוג בגן לצורך הקניית משמעת וגם אם אינו ראוי, אין בו משום עבירה פלילית.

58. אישום זה עוסק בשני אירועים שונים כלפי שני קטינים בנפרד.

59. באשר לאירוע הראשון, המתועד בשני סרטונים, מצאתי לקבל את עמדת ב"כ הנאשמת,

אשר הודה בשם הנאשמת בביצוע עבירה של תקיפה אך חלק על כך כי מדובר בחבלה של ממש. ניתן לראות בסרטון כי הנאשמת היא שמעמידה את הקטינה בפינת החדר (0:15) ובכך מתבצעת עבירת התקיפה. שאר האירוע, כפי שמתועד בסרטון וכן בהכרעת הדין המרשיעה כלפי מנהלת הגן, מנוהל על ידי מנהלת הגן, היא זו שאוכפת את המשך עמידתה של הקטינה במקום, כפי שניתן לראות כבר בדקה 1:52 לסרטון, פחות משתי דקות לאחר שהקטינה הועמדה שם על ידי הנאשמת. אשר על כן לא ניתן ליחס את המכאוב שנגרם בהמשך לקטינה, לנאשמת. מכאוב זה יוחס למנהלת הגן אשר הורשעה בשל מעשה זה בעבירה של התעללות בקטין.

60. אשר על כן, בגין מעשה זה תורשע הנאשמת בעבירה של תקיפה בהתאם לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

61. בכל הנוגע לאירוע השני, הרי שניתן לצפות בסרטון (17:36), כי הנאשמת נוקטת בדרך שתוארה לעיל בסעיף 51 בנוגע לאישום השלישי. בכך שהיא מושיבה את הקטין על כסא ו"מלבישה" את גב חולצתו על משען הכסא, באופן שאינו מאפשר לו לזוז. אמנם במקרה זה מצליח הקטין להשתחרר לאחר כדקה ולא נצפה בוכה. אולם כאמור לעיל, מדובר בקשירה לכל דבר שיש בה על מנת להביא לידי מכאוב, בין נפשי ובין גופני, העומד ברף הנדרש לצורך "חבלה של ממש".

62. אשר על כן אני מרשיע את הנאשמת בביצוע עבירה של תקיפת קטין, בהתאם לסעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

אישום חמישי

63. על פי המתואר באישום החמישי, בתאריך 16.6.19, בשעה 9:44, שיחק ע.ד. על רצפת הגן. הנאשמת עמדה לצדו ואחזה בידה מטלית ניקוי והכתה בידו באמצעות המטלית. בהמשך אותו יום, בשעה 12:40, אחזה הנאשמת בחוזקה בזרועו של ע.ד., הכניסה אותו לחדר השינה שבגן והטיחה אותו בחוזקה על המזרן. לאחר ששכב על המזרן, הכתה אותו בשתי מכות נמרצות על זרועו ומשכה את ראשו בחוזקה לאחור.

64. ב"כ המאשימה טענה כי המאשימה בחרה בעניינו של קטין זה את סעיף האשמה המקל עם הנאשמת, מאחר וישנה הצטברות של תקיפות של הנאשמת כלפי אותו קטין.

65. ב"כ נאשמת טען כי השימוש שעשתה הנאשמת במטלית היה על מנת למנוע מהקטין לגעת באשפה ולהסב את תשומת לבו אליה ותו לא. באשר לחלק השני של האישום, טען כי הנאשמת אכן אחזה

בידו של הקטין, אך לא בחוזקה, וכאשר הובילה אותו לחדר השינה, נתקל במזרן ומעד בעצמו. הנאשמת אף מודה כי הכתה את הקטין, אך לא מודה שמשכה את ראשו לאחור. לכן הוא סבור כי יש ליחס לה עבירה של תקיפה ולא תקיפה הגורמת לחבלה. עוד טען כי לא ניתן ליחס לפעולותיה של הנאשמת את הבכי שנצפה בסרטונים.

66. באשר לחלקו הראשון של אישום זה. ניתן לצפות בסרטון (0:37), כי הנאשמת מכה בידו הימנית של הקטין באמצעות מטלית והקטין מגיב בתנועת הפתעה. לא מצאתי ממש בטענת ב"כ הנאשמת כי הדבר נעשה על מנת למנוע מהקטין לנגוע באשפה. גם אם אכן זו הייתה המטרה אין בכך על מנת להצדיק את הכאתו, ניתן היה לגרום לו שלא לנגוע באשפה ללא צורך בשימוש בהכאה במטלית. מה עוד שבהמשך הסרטון, ניתן לראות את הקטין ממשיך "להתעסק" עם אותו ארון תחת עיניה של הנאשמת, מבלי שהדבר יפריע לה. תגובת הקטין מצביעה על הכאב שנגרם לו מהתקיפה.

67. באשר לחלקו השני של האישום. ניתן לצפות בסרטון (0:08-0:23) כי הנאשמת משתמשת בכח ממשי על מנת להטיח את הקטין למזרון ואז מכה מספר פעמים על ידו הימנית ולאחר מכן מצמידה את ראשו בכח למזרון. רף האלימות שהופעל במקרה זהדי בו על מנת להביא למסקנה מעבר לספק סביר כי לקטין נגרם מכאוב ממעשיה של הנאשמת.

68. אשר על כן באישום זה, אני מרשיע את הנאשמת בביצוע שתי עבירות של תקיפת קטין, בהתאם לסעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

אישום שישי

69. על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 17.6.19, בין השעות 10:40-10:55, העמידה הנאשמת את י.מ על ריבוע נייר תחת רגליו, מבלי שיוכל להישען או להיתמך בדבר, תוך שהנאשמת מנקה את החדר סביבו. בהמשך, תחבה הנאשמת פרוסת לחם לפיו של י.מ והחליפה את ריבוע הנייר עליו עמד, בשני ריבועי בד אותם גזרה לצורך כך במהלך אותה שעה.

70. ב"כ המאשימה טענה כי מדובר באישום החמור מכולם. היא הצביעה על כך שהילד זע באי נוחות וטענה כי יש באירוע זה גם משום העלבת הקטין, לרבות בדחיפת הלחם לפיו. היא הפנתה לע"פ 123/71, שם נקבע שחבלה כוללת אף דיכאון ועלבון. היא סבורה כי הזמן הארוך בו נאלץ הקטין לעמוד בצורה זו בא בגדר של חבלה של ממש.

71. ב"כ הנאשמת טען כי באותה עת עבדו יחד עם הנאשמת בגן, סייעת נוספת ומנהלת הגן.

לא הוצג כל סרטון המתעד מי העמיד את הילד מלכתחילה במקום או הורה על העמדתו שם. הוא אף טען לאכיפה בררנית, בכך שהסייעת הנוספת לא הועמדה לדין בגין אירוע זה. הוא אף טען שהנאשמת שהתה בחדר למשך מספר שניות בודדות ולסירוגין, בניגוד לשתיים האחרות. הוא הצביע בסרטון על כך שמנהלת הגן נצפית מנחה את הנאשמת וכן את הסייעת השנייה צועקת על הקטין. הנאשמת אמנם הניחה את הנייר הסופג מתחת רגליו, אולם לא הורתה לקטין לעמוד עליו וכשביקשה לקרוא לקטין, אסרה עליה מנהלת הגן לעשות זאת. בכל הנוגע לפרוסת הלחם, הרי שזו לא נתחבה בכוח לפיו, אלא שלאחר שהפרוסה נפלה מידו של הקטין, ניסתה הנאשמת להביא אותה לפיו בגסות, אך לא תחבה אותה לפיו ובוודאי שלא בכוח. בנוגע לזמן עמידתו של הקטין על פיסת הבד, טען לזמן קצר יותר (12 דקות). לדבריו מעשיה של הנאשמת, גם אם אינם ראויים, אינם חוצים את רף העבירה הפלילית, ולכל הפחות אינם מגיעים לידי תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

72. צפייה בסרטון (0:19), מצביעה על כך שהנאשמת היא שמעמידה את הקטין על פיסת הנייר, היא זו שנמצאת באינטראקציה עמו (1:04 , 3:20 לחלק השני של הסרטון), היא אף משתמשת כלפיו בכח (5:48 לחלקו השני של הסרטון) ותוחבת את הלחם לפיו לאחר שאוחזת בחוזקה בידו הימנית (6:22 לחלקו השני של הסרטון). והיא מעבירה אותו לפיסת בד אחרת, לאחר שנראה ועשה את צרכיו על פיסת הנייר עליה עמד דקות ארוכות (8:22 לחלקו השני של הסרטון). מצפייה זו ניתן ללמוד בבירור כי הנאשמת היא שמנהלת את ה"אירוע" מול הקטין. מנהלת הגן והסייעת הנוספת אמנם מצויים במקום חלק מהזמן. אך בכך אין די על מנת לבסס טענה של אכיפה בררנית. הנאשמת היא שפועלת במעשים מול הקטין לכל אורך הסרטון.

73. אין צורך בהפעלת דמיון רב על מנת לתאר את הסבל שנגרם לקטין כתוצאה ממעשיה של הנאשמת, כאשר אולץ לעמוד דקות ארוכות על פיסת נייר בלא אפשרות לזוז ממנה. ניתן אף לצפות בקטין נע בחוסר נוחות בדקות רבות של הסרטונים ואף מצביע על כך כי הוא צריך לעשות את צרכיו וככל הנראה אף עשה את צרכיו בעודו עומד על פיסת הנייר, כפי שניתן ללמוד מהעברתו לפיסת בד אחרת ומתנועות הניקוי אותן מבצעת הנאשמת לאחר מכן. מעשים אלו עולים ללא כל ספק לכדי "חבלה של ממש".

74. אשר על כן אני מרשיע את הנאשמת בביצוע עבירה של תקיפת קטין, בהתאם לסעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

אישום שביעי

75. על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 18.6.19, בשעה 11:58, ישבה הקטינה ל.ט על כיסא בגן. הנאשמת אחזה בכוח בפניה של ל.ט, החדירה אצבעותיה לתוך פיה והטיחה את ראשה ואת גופה של ל.ט בחוזקה אל הקיר. לאחר מכן, הבחינה הנאשמת כי ל.ט קמה מהכיסא ובתגובה גררה אותה הנאשמת והטיחה אותה על הכיסא בעוצמה רבה, תוך שהיא מטלטלת אותה ואוחזת בפניה בכוח. בהמשך, גררה אותה על הרצפה והחליפה לה חיתול בכוח.
76. ב"כ המאשימה, הצביעה על כך שניתן לראות בסרטון את הקטינה צורחת כתוצאה מתפקוד הנאשמת, ומעוצמת הבכי ניתן להסיק מעבר לכל ספק סביר שנגרם לקטינה מכאוב.
77. ב"כ הנאשמת טען כי הנאשמת מודה שאחזה בגסות ובכוח בפני הקטינה וזאת במטרה לרסנה ולמנוע את נפילתה מהכיסא, אך מכחישה כי החדירה אצבעות לפיה וכי הטיחה את ראשה או גופה אל הקיר. היא אף מודה בהושבת הקטינה על הכיסא בגסות, אך מכחישה כי גררה אותה או טלטלה אותה. היא אף מכחישה כי גררה את הקטינה על הרצפה ומודה כי החליפה לה חיתול. בשל מעשים אלו היא מודה בביצוע עבירה של תקיפה, אך לא תקיפה הגורמת חבלה של ממש.
78. מצפייה בסרטון (0:05-0:20), ניתן לראות את הנאשמת מטיחה את הקטינה בכח פעם אחר פעם לגב הכסא, אוחזת בחוזקה בידיה ומחדירה אצבעות לפיה. לא ניתן להתרשם כי הדבר נעשה על מנת למנוע ממנה לפול מהכסא. בהמשך (0:45-0:60) היא מושיבה את הקטינה בכח בכסא, אוחזת בחזקה בידיה ופותחת את פיה בכח, כאשר הקטינה מגיבה בבכי. בהמשך (1:40) היא אוחזת בכח בידה של הקטינה וגוררת אותה ומטיחה אותה בכח לרצפה בטרם היא מחליפה לה חיתול.
79. ניתן ללמוד ממעשים אלו ומרף האלימות שהופעלה בהם ללא כל צורך, כך גם מתגובותיה של הקטינה כי לקטינה נגרם מכאוב המגיע לכדי "חבלה של ממש".
80. לציין שלא כבאמור בכתב האישום, באשר לפעולותיה של הנאשמת בעת החלפת החיתול, לא מצאתי כי בפעולות אלו נעברה עבירה על ידי הנאשמת, לכל היותר התנהלה הנאשמת בגסות.
81. אשר על כן אני מרשיע את הנאשמת בביצוע עבירה של תקיפת קטין, בהתאם לסעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

אישום שמיני

82. על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 20.6.19, בשעה 9:59, אחזה הנאשמת בחוזקה

בפניו של ע.ד, גערה בו, ומשכה אותו באמצעות זרועו לקצהו השני של החדר, לבסוף הושיבה הנאשמת את ע.ד על הרצפה בחוזקה.

83. ב"כ המאשימה הפנתה לכך שניתן לראות בסרטון את הקטין בוכה ומכך ניתן להסיק מעבר לספק סביר שנגרמה לו חבלה של ממש.

84. ב"כ הנאשמת טען כי הנאשמת מודה שאחזה בגסות בפני הקטין למשך 4 שניות ואז הובילה אותו ללא כל גרירה או משיכה אל קצה החדר שם הושיבה אותו בגסות ולא כפי שהיה ראוי לעשות. בכך עברה עבירה של תקיפה אולם לא תקיפה הגורמת חבלה של ממש. הוא הפנה את תשומת לב בית המשפט לכך שניתן לצפות בסרטון בילדים רבים בוכים ללא קשר למעשים של מי מהעובדות במקום. הוא אף הפנה למעשיה של מנהלת הגן.

85. בצפייה בסרטון (0:02-0:21) ניתן לראות את הנאשמת אוחזת בחוזקה בפניו של הקטין וגוערת בו ואז מוליכה אותו תוך אחיזה בזרועו לחלק אחר של החדר ומושיבה אותו על הרצפה. בתגובה, הקטין בוכה.

86. כפי שקבעתי לעיל, אני סבור כי יש לבחון את השאלה האם נגרם מכאוב המגיע לכדי "חבלה של ממש" בשילוב בין רף האלימות שהופעל ותגובת הקטין. אמנם הקטין מגיב למעשיה של הנאשמת בבכי, אולם רף האלימות בו השתמשה הנאשמת היה נמוך ואשר על כן לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי בכיו של הקטין נבע ממכאוב בין פיזי ובין נפשי שנגרם לו כתוצאה ממעשיה של הנאשמת.

87. אשר על כן באישום זה אני מרשיע את הנאשמת בביצוע עבירה של תקיפה, בהתאם לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

סוף דבר

88. לנוכח האמור לעיל הורשעה הנאשמת בביצוע 7 עבירות של תקיפת קטין, בהתאם לסעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977. (אישומים ראשון, שלישי, חלקו השני של הרביעי, שתי עבירות בחמישי, שישי ושביעי). ו- 3 עבירות של תקיפה, בהתאם לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. (אישומים שני, חלקו הראשון של הרביעי ושמיני).

ניתנה היום, ל' ניסן תשפ"א, 12 אפריל 2021, במעמד הצדדים- ב"כ המאשימה עו"ד איריס פיקר סגל, הנאשמת וב"כ עו"ד קובי פלומו.